RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 130.654 van 26 april 2004
in de zaak A. 100.079/XIV-1786

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
advocaat C. DIONSO DIYABANZA,
kantoor houdende te 1090 BRUSSEL,
Uyttenhovestraat 33/2

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 2 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DIONSO DIYABANZA, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 17 augustus 2000 en zich op 18 augustus 2000 vluchteling verklaart; dat op 26 september 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 11 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

> "Betrokkene werd verhoord op 5 december 2000 op de zetel van Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Georgische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, mr. Dionso Diyabanza Cedric.
>
> Betrokkene, een Georgisch staatsburger van Georgische origine, verklaarde dat zij haar land verliet omwille van de problemen die zij zou gekend hebben als gevolg van haar religieuze opvattingen. Betrokkene en haar echtgenoot zouden volgelingen geweest zijn van de orthodoxe priester Vasili. Midden juli 1999 zouden betrokkene en haar echtgenoot een speech hebben bijgewoond van vader Vasili. Hij zou in deze speech de regering hebben bekritiseerd omdat zij 'Georgische schatten' aan de V.S.A. wilden uitlenen en omdat de regering de Getuigen van Jehova zou bevoorrechten. De politie zou deze bijeenkomst hardhandig uiteen hebben gedreven. Betrokkene zou zijn kunnen ontkomen. Enkele dagen later zou vader Vasili zijn geëxcommuniceerd uit de Orthodoxe kerk, doch enkele dagen daarna zou hij opnieuw in die kerk zijn opgenomen.
>
> In mei 2000 zou het parochieblad van betrokkenes parochie het verhaal van vader G. hebben gepubliceerd. Deze priester zou door dronken mensen van de regering met de dood zijn bedreigd omdat hij weigerde hen de toelating te geven om in zijn kerk een feest te geven. Enkele dagen later zou hij door een politieagent in het park zijn doodgeschoten. Op 21 mei 2000 zou hij in het hospitaal overleden zijn omdat iemand zijn baxter zou hebben uitgetrokken. Hierop zou vader V. bij het Hooggerechtshof klacht hebben ingediend. Enkele dagen later zou de behandelende rechter onder druk van de regering zijn ontslaf hebben ingediend.
>
> Op 20 juli 2000 zou de kerk van betrokkenes parochie zijn vernield. Betrokkene en de andere parochianen zouden hierop voor hun vernielde kerk een vreedzame betoging hebben georganiseerd.
>
> Toen betrokkene en andere parochianen op 22 juli 2000 voor hun kerk aan het bidden waren, zouden zij met stokken en stenen zijn aangevallen door Getuigen van Jehova. Betrokkenes echtgenoot zou hierbij een hersenletsel hebben opgelopen en diende te worden opgenomen in het hospitaal. Op 25 juli 2000 zou betrokkene samen met vader Vasili naar het Hooggerechtshof zijn gegaan om klacht in te dienen. De volgende dag, op 26 juli 2000, zou betrokkene alleen naar de lokale politie zijn gestapt om ook daar te eisen dat er een onderzoek zou worden ingesteld naar de gebeurtenissen van 22 juli 2000. De politiecommissaris zou betrokkene echter hebben meegedeeld dat de regering de Getuigen van Jehova beschermt en hij zou ermee gedreigd hebben haar kinderen te zullen vermoorden indien zij haar klacht niet zou intrekken. Hierop zou betrokkene haar twee kinderen bij een tante in Qvareli hebben ondergebracht. Op 27 juli 2000 zou betrokkene een zekere Sharadze, een parlementslid, hebben opgezocht met de vraag of hij niet kon tussen komen bij de plaatselijke politiecommissaris. De

volgende dag, op 28 juli 2000, zouden betrokkene en haar echtgenoot bij de politiecommissaris zijn geconvoceerd. Tussen hen zou er een ruzie zijn ontstaan en de politiecommissaris zou betrokkenes echtgenoot hebben geslagen. Hierop zou betrokkenes echtgenoot, op aanraden van vader V., hun kinderen in Qvareli zijn gaan ophalen om hen naar een klooster in Mtsketa brengen. Op de terugweg zou hij door een wagen zijn aangereden, van een brug naar beneden gevallen en overleden zijn. De politie zou echter na een onderzoek beweerd hebben dat het auto-ongeluk een gevolg was van het hersenletsel dat betrokkenes echtgenoot op 22 juli 2000 had opgelopen. Op 5 augustus 2000 zou betrokkene opnieuw klacht hebben ingediend bij het Hooggerechtshof.

Op 10 augustus 2000 zou betrokkene, op aanraden van vader V., Georgië verlaten hebben en via Moskou naar België zijn gereisd. Op 17 augustus 2000 zou betrokkene in België zijn aangekomen alwaar zij de volgende dag, op 18 augustus 2000, de status van vluchteling aanvroeg. Betrokkene was enkel in het bezit van een identiteitskaart. Tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal overhandigde zij eveneens enkele artikels uit het parochieblad.

Vooreerst blijkt uit betrokkenes verklaringen dat zij haar land verliet omdat zij, als Orthodox Christen, door Getuigen van Jehova zou zijn vervolgd. Op de bescherming van haar autoriteiten zou zij niet hebben kunnen rekenen omdat de Georgische autoriteiten de Getuigen van Jehova zouden beschermen en bevoordelen.

Aan deze verklaringen kan echter geen geloof worden gehecht daar zij volledig afwijken van de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie ('1999 Country Reports on Human Rights Practices' van het U.S. Department of State dd. 25 februari 2000; Rapport final de la mission d'évaluation de la délégation belge en Géorgie du 4 au 15 octobre 1999; 'Situatie in Georgië' door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken dd. 27 juli 1998; 'Religious Freedom and Court Decision' in the Georgian Times dd. 6 juli 2000; 'Jehova's witnesses attacked in Georgian capital' in Georgian Daily Digest dd. 7 augustus 2000; e-mail van Jehova's Witnesses Public Affairs Office dd. 3 augustus 2000) blijkt immers net het tegenovergestelde van wat betrokkene in haar verklaringen beweert: het zijn radicale aanhangers van de Georgisch orthodoxe kerk die Getuigen van Jehova vervolgen, en niet omgekeerd. Zo werden Getuigen van Jehova reeds herhaalde keren aangevallen door aanhangers van vader Vasili. Tot slot blijkt uit de hierboven aangehaalde de informatie dat de Georgisch orthodoxe kerk een belangrijke machtspositie inneemt en dat zij op diverse punten wordt bevoordeeld. Bijgevolg kan onmogelijk geloof worden gehecht aan betrokkenes verklaring dat zij niet op bescherming van haar autoriteiten kon rekenen.

Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie worden weerhouden. De door haar voorgelegde documenten zijn niet van die aard iets te wijzigen aan deze vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 26 september 2000.

De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij aanvoert dat de analyse van de toestand in Georgië door de commissaris-generaal verkeerd is en dat in werkelijkheid de orthodoxe aanhangers worden vervolgd, dat tal van heiligenbeelden vernield zijn, dat de getuigen van Jehova opkomen tegen het branden van kaarsen en gesteund worden door de regering, dat de verzoekende partij zeer geëngageerd is in de strijd tegen de getuigen van Jehova, dat een asielaanvraag het voorwerp van een individuele analyse moet zijn en

dat de bestreden beslissing niet juist is gemotiveerd daar het bestaan van een ernstig risico op vervolging van de verzoekende partij in Georgië omwille van haar religieuze overtuiging niet juist wordt ingeschat;

2.2. Overwegende dat de bepalingen waarnaar de verzoekende partij verwijst, betrekking hebben op de formele motiveringsplicht; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund kent en die motieven inhoudelijk betwist; dat zij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt en dat het middel enkel vanuit dit standpunt wordt onderzocht; dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij met de loutere bewering dat de analyse door de commissaris-generaal van de toestand in Georgië onjuist is en met de bevestiging van haar eigen standpunt dat zij wèl het voorwerp van vervolging omwille van haar religieuze overtuiging uitmaakt, niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze; dat zij op dergelijke algemene wijze immers niet de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal, die op tal van concreet vermelde informatiebronnen is gesteund, weerlegt; dat het enige middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig april tweeduizend en vier, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**